

Het labyrint beeld van ons leven

De weg naar binnen

Een leven lang ga je,
zoals ieder ander mens,
de weg naar binnen.

Een leven lang zoek je naar je binnenkant:
wie je ten diepste bent, wat je drijft,
wat voor jou de kern is.
Doorheen bochten van vallen en opstaan
van angsten en twijfels,
van broosheid en kwetsuren,
ontrafel je de draden van je levensverhaal
en ontdek je dat er meer is...
Meer dan je angst,
en meer dan je gebrokenheid.
En je ontdekt dat je diepste verlangens
niet vervuld worden met het hebben.

Gaandeweg krijg je grond onder de voeten.
Je komt ooit wel op het spoor
van wat, ondanks alles, staande blijft:
dat je bemind bent
en aangesproken door de Stem die zegt:
"Ik ben er voor u".

*In mijn diepste binnenste
weet ik dat iemand
zoals niemand anders van mij houdt.
En ik hoop dat je dit ziet
aan alles wat ik doe.
In mijn diepste binnenste is vrede
die niemand mij kan afnemen.
En ik hoop dat je dit ervaart in mijn strijd.
In mijn diepste binnenste
vind ik rust en stille vreugde.
En ik hoop dat je dit ook voelt
in mijn drukke bezigheden.
In mijn diepste binnenste
speur ik een Bron,
een kracht die mij bezielt
en die is meer dan mensenwerk.
En ik hoop dat ik diezelfde Bron
bij jou mag vinden.*

De weg naar buiten

Een leven lang
ga je, zoals ieder ander mens,
de weg naar buiten.

Om alleen te zijn, ben je niet gemaakt.
Er is de nood aan een geliefde,
het verlangen om je leven
met anderen te delen.
Er is het appel
dat uitgaat van mensen in nood,
een wereld die roept om vrede,
een schepping die smeekt naar toekomst.

Met bochten van vallen en opstaan,
lukken en mislukken,
en toch weer proberen...
vind je gaandeweg je plaats in deze wereld:
je maakt van je doen en je laten
een antwoord van solidariteit.

*Solidariteit begint
waar je je laat raken door de mens
achter de opgesomde feiten;
waar je eigen leven
in vraag gesteld mag worden
vanuit de wereld van de armen;
waar je opstaat uit excuses
om gewoon te doen
wat hier en nu al kan.
Solidariteit is een kracht
die als een vonk van hoop overslaat
van mens tot mens.
Dan staat niemand meer alleen.*

De weg naar buiten vertrekt van binnen:

vanuit het gedragen zijn...
anderen willen dragen,
vanuit het bemind zijn...
anderen beminnen.
Vanuit de inkeer van het hart
gedreven zijn tot inzet voor een betere wereld.

Je gaat die weg nooit rechtdoor
maar altijd weer langs omwegen:
aarzelen en twijfelen,

bang zijn om jezelf te verliezen.
En toch blijf je hopen
om in het geven van jezelf
jezelf te vinden.

Je komt altijd terecht
Leven is geen doolhof.
Al lijkt het soms zo.
Al ervaar je dit op dagen dat je vast zit
of op een doodlopend spoor.

Fouten zijn geen stap achteruit,
maar kansen om bij te sturen.
Kwetsbaarheid
kan een mens sterker maken.
De omwegen die je maakt,
tonen mettertijd beter de richting.
De weg van buiten naar binnen
én de weg van binnen naar buiten,
hebben beide dezelfde rode draad:
je bent bij de hand genomen,
gedragen en geleid
door Hem die er is en zegt:
“vrees niet, heb vertrouwen;
je staat niet alleen;
je komt altijd terecht.”
Carlos Desoete

de pedagogie van de hoop

‘Elk **pedagogie** is in een christelijk geïnspireerde school in essentie een religieuze **pedagogie**. In de religieus geïnspireerde school staan de leerling, de leraar, de school er immers nooit alleen voor. In haar scheppende en vormende opdracht is de mens verbonden met zijn wortels.

Naast geloof en liefde is het de hoop die deze christelijke **pedagogie** kenmerkt. Al is het kleine zusje hoop minder evident om vast te ‘pinnen’ en mee uit te pakken, ze is wellicht het meest indringende en tegendraadse kenmerk van de school die haar vormingsopdracht mag funderen binnen de **pedagogische** geschiedenis van God en mens...

Gods verbond en belofte scheidt in onze geschiedenis de vaste hoop op iets nieuws, iets onvoorziens. Het opent voor elke leraar, elke leerling de hoop op een gelukkige toekomst. Wij zijn geliefd als in een blijvende omhelzing, een horizon die uitstaat voor morgen en overmorgen. Niets en niemand valt in dit **pedagogische** perspectief uit de boot want precies de meest weerloze en onaanzienlijke en verstotene wordt waardevol en belangrijk voor de toekomst.’

Carl Snoecx

We zullen elkaar bemoedigen
vanuit de nuchterheid van het geloof,
de verbeeldingskracht van de hoop
en de onvermoeibaarheid van de liefde.

We zullen de schone schijn van de dingen
doorprikken en onze ogen openen
voor de echte waarden
en noden van onze tijd.

We zullen ons laten ondervragen
door pijnlijke conflicten,
en zoeken naar mogelijkheden van handelen
om er iets aan te doen.

We zullen elkaar helpen vrij te worden
van nutteloze bagage
om ongehinderd verder te kunnen trekken
naar het beloofde land in de verte.

We zullen af en toe het verbond vieren.
onze verbondenheid met elkaar uitdrukken
in woord en gebaar,
Gods vrede ontvangen en doorgeven.

We zullen samen stil worden,
het dagelijks brood met elkaar delen,
luisteren naar de stem van de verdrukte
en ons oefenen in ware solidariteit.

We zullen elkaar de hand reiken,
zingen om weer op adem te komen,
wenen om het onrecht, danken om de moed.
En ons telkens opnieuw laten zenden
op wegen ten leven...

We behoren bij deze groep
en voelen ons gelukkig met die band.
Als wij erbij horen is het
omdat wij elkaar gelukkig willen maken.
Vrij naar Jean Vanier

buitengewoon

Buitengewoon is je lach en je vriendschap
Buitengewoon is de liefde waarmee je
leerkrachten je omringen. **Buitengewoon** klinkt
de muziek uit je accordeon **Buitengewoon** mooi
zing je een lied dat nagalmt in onze oren.
Buitengewoon veel mensen die verwonderd zijn
over je kunnen. **Buitengewoon** de spontane en
vriendelijke omgang met elkaar. **Buitengewoon**
de waardering voor elkaars talent.
Buitengewoon spontaan sleep je ons mee in een
mooi verhaal. **Buitengewoon** straal je van geluk
en ontroer je ons .

Rita De Kinder